

اعلامیه مطبوعاتی

دعوت به سوی خلافت مکلفیت شرعی همه مسلمانان است، مجرم کسانی هستند که دعوت‌گران را تعذیب می‌کنند

سه تن از دعوت‌گران حزب التحریر در ولایت هرات در ماه ثور سال روان توسط نیروهای استخبارات به «جرم» دعوت به سوی خلافت و وحدت امت دستگیر شدند. استخبارات هنگام دستگیری یکی از دعوت‌گران بصورت اشتباهی برادرش را حین بازگشت از مسجد به سوی خانه بازداشت می‌نماید. زمانی‌که دعوت‌گر برای آزاد کردن برادرش و تسلیم کردن خودش به استخبارات مراجعه نمود، استخبارات برخلاف قانون و عرف شرعی هر دو برادر را زندانی می‌کند. اصل قانونی این است که وقتی مظنون خود را تسلیم می‌کند، کسی که به اشتباه دستگیر شده، باید آزاد شود. همچنین، دعوت‌گر دیگری هنگام برگزاری حلقه تفسیر در یکی از مساجد هرات دستگیر شده است. نیروهای استخبارات هرات ابتدا این افراد را به شدت لت‌وتوکوب کرده و سپس آنها را با روش‌های «غرق مصنوعی» و «خفه کردن با خریطه پلاستیکی» به طور شدید شکنجه کرده‌اند.

ما اعمال خشونت‌آمیز علیه دعوت‌گران مسلمان را به شدت محکوم می‌کنیم و آن را مغایر با تمام موازین و ارزش‌های انسانی و شرعی می‌دانیم. چنین شکنجه‌هایی در زندان‌های اشغال‌گران مانند ابوغریب، گوانتانامو و بگرام سابقه‌ای دیرینه دارد و متأسفانه به نظر می‌رسد که این اعمال ظالمانه به تقلید از آن زندان‌ها، توسط برخی از حلقات استخبارات تطبیق می‌گردد.

مسئولین استخبارات چه توجیه شرعی برای شکنجه و آزار دعوت‌گران دارند؟ نظر فقهی اکثریت علماء بر حرمت شکنجه‌ی هر مجرمی دلالت دارد، چه رسد به شکنجه‌ی دعوت‌گران. رهبری نظام نیز صراحتاً فرمان به عدم شکنجه در زندان‌ها داده است. اما در زندان‌های استخبارات هیچ توجه و اهمیتی به این فرمان‌ها داده نمی‌شود. آیا استخبارات با ارتکاب چنین اعمال غیر شرعی به نهادی خودسر تبدیل شده یا پایبند به اصول شرعی است؟ زیرا کسانی‌که ادعای اسلام، ایمان و جهاد را دارند باید اعمال و رفتارشان مقید به حکم شرعی باشد، نه هوای نفس.

﴿إِنَّ الَّذِينَ قَتَلُوا الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ ثُمَّ لَمْ يَتُوبُوا فَلَهُمْ عَذَابُ جَهَنَّمَ وَلَهُمْ عَذَابُ الْحَرِيقِ﴾ [بروج: 10]

ترجمه: کسانی‌که مردان و زنان باایمان را شکنجه دادند، سپس توبه نکردند، برای آن‌ها عذاب دوزخ و عذاب آتش سوزان است.

ما می‌دانیم که در داخل نظام و همچنین در رأس استخبارات، مسئولان مخلصی حضور دارند که با چنین شکنجه‌هایی مخالفند. اما سکوت این افراد و عدم نهي همکاران شان از منکرات، این فتنه را گسترش می‌دهد و در زمان نزول عذاب الله، هیچ تفاوتی میان مخلص و غیرمخلص نخواهد بود و همه در معرض خشم و عذاب قرار خواهند گرفت.

وَاتَّقُوا فِتْنَةً لَا تُصِيبَنَّ الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْكُمْ خَاصَّةً ۖ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ [الانفال: 25]

خویشتن را از بلا و مصیبتی به دور دارید که تنها دامنگیر کسانی نمی‌گردد که ستم می‌کنند (بلکه اگر جلو ستمکاران گرفته نشود، خشک و تر به گناه آنان می‌سوزد) و بدانید که خداوند دارای کیفر سخت و مجازات شدید است

برخی مسئولین نظام گمان می‌کنند که بقای نظام در گرو ممنوعیت احزاب و سرکوب دعوت‌گران مسلمان است. این تفکر نه تنها مغایر با احکام و ارزش‌های اسلام است، بلکه پیامدهای وخیمی برای جامعه به دنبال خواهد داشت. فعالیت گروهی و حزبی، امری فطری و ضروری برای جوامع بشری است. تاریخ نشان داده است که جوامعی که «احزاب بیدارگر» را در خود جای نداده‌اند، به رکود و انحطاط عمیقی دچار شده‌اند. آسیای میانه، عربستان و ایران نمونه‌های بارز این موضوع هستند. در این کشورها، دولت‌ها با وجود اجرای سیاست‌های خلاف اسلام، به دلیل نبود فعالیت‌های حزبی، مردم را تسلیم سیاست‌های غیرشرعی خود کرده‌اند و حتی جرأت امر به معروف را از آنها سلب کرده‌اند. در واقع، بدون فعالیت «احزاب بیدارگر»، جامعه از مبارزه فکری، سیاسی و جهادی محروم می‌ماند و مردم طعمه‌ی برنامه‌های بیگانگان می‌شوند.

در واقع بر مسلمانان فرض است که برای تاسیس خلافت بر منهج نبوت به شکل حزبی فعالیت کنند. روی همین اساس حزب التحریر به شکل جهانی برای اقامه‌ی خلافت از اندونیزیا تا مراکش فعالیت نموده و زندان، تعذیب و شکنجه؛ اراده و استقامت دعوتگزارانش را ضعیف نساخته بلکه با انرژی بیشتر این وجیبه را ادامه می‌دهند.

دفتر مطبوعاتی حزب التحریر - ولایه افغانستان